

Neliapila

Kauan sitten kaukaisessa maassa asui suloinen ja fiksu kettu nimeltä Tilda. Tilda oli todella kaunis, kekseliäs ja arka, mutta silti leikkisä kettu. Tilda asui ihan tavallisessa metsässä tai saattoihan siinä metsässä jotain outoa olla, milloin mikäkin esine saattoi kadota tai vain hälvetä näkyvistä. Tilda tykkäsi olla metsässä ja muutenkin tutkia erilaisia paikkoja.

Tilda käveli metsässä ja nuuhki jäniksen koloja ja muita ilmestyksiä kuten sammalten pikakasvua, jonka aiheutti Udubuspuun siemenet. Tilda töpötteli syvemmälle metsään ja huomasi jonkun kiiltelevän muutaman sadan metrin päässä. Tilda juoksi katsomaan mikä keskellä metsää edes voisi kimmeltää niin kirkkaasti kuin tuo nyt kimmelsi. Tilda katsoi juurakon keskelle ja huomasi siellä peilin, oikein kirkkaan ja kiiltelevän peilin. Tilda katsoi peiliin, mutta yllättyi kun näki aivan tavallisen kuvan itsestään. Tilda oli odottanut peililtä jotain eksoottisempaa. Tilda katseli peiliä hetken ja huomasi peilikuvan vähitellen hälvenevän ja kun Tildan peilikuva alkoi hälvetä, Tilda hämmästyti ja huokasi, peilikuva kun oli ollut niin kaunis. Tilda istui alas ja katseli kun peilikuva hälväni. Tilda huomasi peilikuvan tulevan takaisin näkyviin, mutta näkyviin tuleva peilikuva ei lainkaan ollut Tildan. Tilda näki ensin omat kasvonsa jäniksen kehossa. Kasvot kuitenkin kerkesivät vaihtua ennen kuin Tilda ehti edes kunnolla tajuta mitä hän oli nähnyt.

Tilda halusi tietää peilin salaisuuden. Tilda alkoi miettiä miten hän saisi salaisuuden selville, tai no eihän Tilda edes tiennyt oliko peilissä salaisuutta, mutta siitä hän halusi ottaa selvää. Tilda mietti: nyt hänellä oli siis peili ja Udubuspuun siemeniä. Tilda ei tiennyt miten hän voisi hyödyntää niitä, mutta uskoi että keksisi sen jossain vaiheessa. Yhtäkkiä Tildan miettiessä hän huomasi takanaan pelottavan varjon. Varjo tuntui oudosti tutulta mutta mistä Tilda tunsu sen? Sen miettimiseen Tildalla ei ollut aikaa. Tilda käänsi päänsä ja huomasi peilissä olleen jäniksen tallustavan ulos peilistä. Peilistä tulleen jäniksen nimi oli Liisa. Tilda puolustautui ja kävi kiinni jänikseen, mutta samassa Tilda tunsu, kuin joku olisi käynyt hänen kimppuunsa. Tilda vilkaisi taakseen, mutta näki takanaan vain metsää. Sitten Tilda oivalsi jotain: peilistä tullut jänis oli ollut hänen kaksoisolentonsa. Nyt Tildan pitäisi totutella elämään kahdessa persoonassa. Siitä tulisi vaikeaa, sen Tilda arveli, mutta Tilda oli väärässä ainakin alkuvaiheen suhteen. Tildan yllätykseksi Liisa lähti sipsuttelemaan toiseen suuntaan kuin mihin Tildan oli tarkoitus lähteä. Silloin Tilda luuli, ettei Liisa vaikuttaisi mitenkään Tildan elämään, mutta Tilda oli väärässä.

Muutamien viikkojen päästä Tilda jälleen käveli metsässä. Siihen mennessä Tilda ei ollut vielä törmännyt Liisaan sen jälkeen, kun he törmäsivät metsässä Niniuspuuhun, mutta nyt Tildaa vastaan käveli tietenkin Liisa. Tilda oli nyt juuri siinä kohdassa, jossa oli aiemmin nähnyt Liisaa. Mutta nyt peili ei enää ollutkaan siinä missä Tilda oli sen aiemmin nähnyt. Peili oli hävinnyt tai ainakin hävinnyt siitä, jossa Tilda oli sen aiemmin nähnyt. Tilda lähti varovaisesti kävelemään syvemmälle metsään Liisasta huolimatta, (mikä oli virhe). Tilda käveli pari sataa metriä ja huomasi peilin, mutta tällä kertaa peili oli aukiolla, suurella aukiolla. Tilda juoksi kohti peiliä, mutta turhaan, sillä Liisakin oli jo loikkimassa kohti peiliä ja niinhän siinä kävi, että Liisa ehti ennen Tildaa peilin luo. Liisa katsoi peiliin. Siinä samassa Liisa kääntyi ja hänen perässään marssi jono aivan Liisan näköisiä jäniksiä. Jono ei tuntunut loppuvan koskaan. Jäniksiä tuntui olevan jonossa kymmeniätuhansia. Jono vain jatkui ja jatkui ja jatkui, jono oli suorastaan loputon. Viimein, kun jono Liisan näköisiä jäniksiä oli loppunut Tilda tajusi, Tilda tajusi jotain todella pelottavaa: Liisa oli kääntymässä häntä vastaan. Tilda ei tiennyt miksi ajatus tuntui niin pelottavalta. Silloin Tilda muisti tuttuuden tunteen. Tilda tiesi mistä tuttuuden tunne oli tullut: Liisan kaksoisolentoudesta, siitä Tilda oli taas asteen varmempi. Tilda katsoi jälleen Liisaa ja totesi, että nyt hänen oli juostava ja kovaa. Tilda oli nimittäin fiksu kettu ja tiesi että hänen ainoa keinonsa selviytyä oli juokseminen koska puolustautuminenkaan ei onnistuisi, koska silloin kävisi huonosti ja se oli varmaa. Siksi Tildan ainoa vaihtoehto oli juosta.

Tilda alkoi miettiä juostessaan: Okei pakko päästä eroon Liisasta, koska en enää jaksa juosta pitkään. Tilda oli juossut todella pitkän päivän, silloin Tildalla välähti. Tilda juoksi nopeasti kohti kaupunkia, koska Tilda nyt vain sattui tietämään missä päin kaupunki oli. Tilda oli nimittäin juossut sen läpi päivän aikana, kun Liisa oli jahdannut häntä niin kuin jahtasi yhä. Kaupunkiin ei ollut edes pitkä matka, mutta sinne juokseminen kesti hetken. Autoja ja pyöräilijöitä väistellessä lopulta, kun Tilda oli kaupungissa tietenkin Liisa kintereillään, hän löysi mukavan näköisen ilmajoogakankaan ja hyppäsi siihen. Silloin talossa asuva tyttö nimeltä Emmi (8 v.) tuli ja nosti ilmajoogakankaan niin korkealle, ettei Liisa "klooneineen" ylettänyt. Silloin Liisa ja kloonit päättivät luovuttaa. Siitä lähtien pari viikkoa myöhemmin Tilda jätti kaupungin taakseen ja lähti kohti omaa kotipesäänsä. Ja kyllähän Tilda ja Liisa näkivät vielä monia kertoja, mutta paremmissa merkeissä sen minä vielä lupaan.

Loppu.